

“ΠΟΛΥΤΡΟΠΗ ΑΡΜΟΝΙΑ” και “ΠΟΛΥΤΡΟΠΗ”

ΠΑΝΕΛΛΑΔΙΚΕΣ ΕΞΕΤΑΣΕΙΣ

Γ΄ ΤΑΞΗΣ ΗΜΕΡΗΣΙΟΥ ΓΕΝΙΚΟΥ ΛΥΚΕΙΟΥ

ΗΜΕΡΟΜΗΝΙΑ ΑΝΑΡΤΗΣΗΣ: 16-5-2025

**ΕΞΕΤΑΖΟΜΕΝΟ ΜΑΘΗΜΑ: ΛΑΤΙΝΙΚΑ Ο.Π. ΑΝΘΡΩΠΙΣΤΙΚΩΝ
ΣΠΟΥΔΩΝ**

ΣΥΝΟΛΟ ΣΕΛΙΔΩΝ: ΤΕΣΣΕΡΙΣ (4)

ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ ΠΡΟΤΕΙΝΟΜΕΝΩΝ ΘΕΜΑΤΩΝ

A.

Σε τέτοιο σημείο έχουν οδηγηθεί τα πράγματα, ώστε, αν δεν βοηθήσει κάποιος θεός ή κάποιο τυχαίο περιστατικό, δεν θα μπορέσουμε να σωθούμε. Εγώ βέβαια, μόλις ήρθα στην πόλη, δεν σταμάτησα και να πιστεύω και να λέω και να κάνω όλα όσα στόχευαν στην ομόνοια· αλλά τόση μεγάλη μανία τους είχε πιάσει όλους, ώστε να επιθυμούν να μάχονται, αν και εγώ φώναζα ότι τίποτα δεν είναι πιο άθλιο (ή: αξιοθρήνητο) από τον εμφύλιο πόλεμο.

Γιατί δεν ξέρω ποιος μπορεί να αγαπά αυτόν τον οποίον φοβάται ή αυτόν που νομίζει πως τον φοβάται. (Στους τυράννους) δείχνουν εντούτοις υποκριτικό σεβασμό, τουλάχιστον για κάποιο χρονικό διάστημα. Αν όμως τυχαία, όπως συμβαίνει συνήθως, χάσουν την εξουσία, τότε γίνεται αντιληπτό πόσο στερημένοι από φίλους υπήρξαν.

Αν και ανακάλυψε άσπρες τρίχες πάνω στο φόρεμά τους, όμως ο Αύγουστος προσποιήθηκε πως δεν τις είδε και με άλλες κουβέντες παρέτεινε τον χρόνο, μέχρι που έφερε τη συζήτηση στην ηλικία. Τότε ρώτησε την κόρη του, αν μετά από κάποια χρόνια θα προτιμούσε να είναι ασπρομάλλα ή φαλακρή.

B1.α.

ligneo – λιγνίτης

concordiam – αποκαρδιωτικός

ferociores – θηριώδης

infidos – πιθανός

vestem – αμφίεση

B1.β.

praesidium – assidentem

accidit - casus

dictator - dicere

continenter - pertinenter

agmen – cogantur

B2.α.

240 π.Χ. , στον 6^ο αιώνα μ.Χ., η σάτιρα, ο Ιούλιος Καίσαρας, ο Κορνήλιος Νέπως και ο Σαλλούστιος Κρίσπος, ο Προπέρτιος

B2.β.

1. Η αρχέγονη λατινική γλώσσα ήταν λιτή και αγροτική, όπως και ο λαός που τη χρησιμοποιούσε.

2. Πρόκειται για μία περίοδο γεμάτη εξωτερικές κατακτήσεις, κυρίως όμως εξοντωτικές έριδες για την εξουσία, κλίμα που δημιουργεί ταυτόχρονα κεντρομόλες και φυγόκεντρες γραμματειακές τάσεις, κυρίως στον χώρο της πεζογραφίας.

3.

πλαστή ποιητική μυθολογική επιστολή (Ηρωίδες: Heroides)

καλλωπιστικό έπος (Καλλυντικά του Προσώπου: Medicamina Faciei)

«αιτιολογικό» εορτολόγιο (Fasti)

ποίηση της εξορίας (Θλιβερά: Tristia και Επιστολές από τον Πόντο: Epistulae ex Ponto)

Γ1.α.

ΑΝΤΩΝΥΜΙΑ	ΕΙΔΟΣ	ΖΗΤΟΥΜΕΝΟΣ ΤΥΠΟΣ
(casus) aliqui	αόριστη επιθετική	alicuius
tales	δεικτική	talibus
nihil	αόριστη ουσιαστική	nulla re

Γ1.β.

magnum: maius, maximum

miserius: miserum, miserrimum

inopes: egentiores, egentissimi

Γ1.γ.

Illi se in scamno **assidentes/ -is** apud focum et ex ligneo catillo **cenantes/ -is** eis
spectandos praebuerunr/ praebuere

Γ2.α.

mirati sunt: **mirabuntur, miraturos esse**
cogantur: **cogentur, coactum iri**

Γ2.β.

oppressurus esset
opprimendus erit

Γ2.γ.

affer, subveni, nescito, deducere

Γ2.δ.

usi erunt
clamer
potuissemus
contemptu
mavultis

Δ1.α.

quam bellum civile
per quos

Δ1.β.

risu: αφαιρετική οργανική του τρόπου στο ρήμα solvit.
vultum **ridendo** solvit (αφαιρετική γερονδίου)

Δ1.γ.

Ille se praebuit **ut** in scamno **assidens** apud focum et ex ligneo catillo **cenans** eis
spectaretur

Δ1.δ.

ad eum **magno pondere** auri publice **misso allato**

Δ2.α.

i. ut veni ad urbem: δευτερεύουσα επιρρηματική χρονική πρόταση. Εισάγεται με τον χρονικό σύνδεσμο *ut* και εκφέρεται με οριστική παρακειμένου (*veni*), γιατί η πράξη μας ενδιαφέρει από καθαρά χρονική άποψη. Σε σχέση με την κύρια πρόταση δηλώνεται το προτερόχρονο στο παρελθόν.

ut pugnāre cuperent : δευτερεύουσα επιρρηματική συμπερασματική πρόταση. Εκφέρεται με υποτακτική, γιατί στα Λατινικά το αποτέλεσμα θεωρείται πάντα υποκειμενική κατάσταση. Συγκεκριμένα, με υποτακτική παρατατικού (*cuperent*), γιατί εξαρτάται από ιστορικό χρόνο (*invaserat*). Έχουμε ιδιομορφία ως προς την ακολουθία των χρόνων, γιατί το συμπέρασμα είναι ιδωμένο τη στιγμή που εμφανίζεται στο μυαλό του ομιλητή (συγχρονισμός κύριας και δευτερεύουσας πρότασης) και όχι τη στιγμή της πιθανής πραγματοποίησής του.

ii.

cum venissem ad urbem

ut pugnare cupiverint

Δ2.β

a quo metui putetur (is): θα έχουμε άρση του λατινισμού του ειδικού απαρεμφάτου, γιατί πλέον θα εξαρτάται από δοξαστικό ρήμα παθητικής φωνής σε προσωπική σύνταξη και στην περίπτωση της ταυτοπροσωπίας ταυτίζεται το υποκείμενο του απαρεμφάτου και του ρήματος.

Δ2.γ.

Noli facere

Ne feceris